

Die ouderen van tegenwoordig

Op het Wassenaarse landgoed De Horsten ligt de Seringenberg, een kunstmatige, hoge heuvel waarop vroeger een theekoepeltje heeft gestaan. Dat laatste is inmiddels omgebouwd tot een soort afdak met een bank eronder. Je kunt er heerlijk zitten, uit de wind, in de zon en met een fantastisch uitzicht. Echt een plek om in alle rust over het leven na te denken, wat ik gisterenmiddag dan ook deed.

Op het paadje dat naar boven voert hoorde ik kinderstemmen. Even later verschenen ze in beeld; een meisje van tien en een jongen van acht, schat ik. Ze zeiden keurig gedag en ik groette ze terug. Even later nam het meisje opnieuw het woord. "Mag ik u wat vragen meneer? Dat geruis op de achtergrond, is dat de zee?" De beleefde formulering en de perfecte articulatie troffen me aangenaam. Ik vertelde dat het niet de zee was, maar de auto's op de Rijksstraatweg. Vervolgens holden ze een paar rondjes om het koepeltje, en toen sprak de jongen me aan. "Bent u ook gestoken door de brandnetels hier op het paadje, meneer?" Alweer zo'n keurige zin. JPB zou trots op hem zijn.

Het is me de laatste tijd al vaker opgevallen. Kinderen gedragen zich veel beleefder dan zo'n tien, twintig jaar geleden. Echt een verademing vergeleken met het egocentrische, ongeïnteresseerde gedrag wat je toen vaak tegenkwam. Af en toe schiet die veranderde opvoeding zelfs een beetje door. Op dezelfde wandeling kwam ik een man met ook twee kinderen tegen, waarvan één me begroette met een vriendelijk "Hoi!". Waarop de vader haar corrigeerde: je hoorde te zeggen "Dag meneer". Kijk, dat hoeft nou ook weer niet. Maar goed, dit even terzijde.

Het voorval zette me wel aan het denken. Als je iets negatiefs opmerkt over de jeugd, dan is het onder ons 50-plussers gewoonte om snel te zeggen dat dat van alle tijden is en dat wij vroeger óók zo waren. Maar het klopt niet. Twintig jaar terug waren er veel meer kinderen die zich onplezierig gedroegen dan nu. En dan in de tijd dáár weer voor. Waarom doen we toch zo overdreven toegeeflijk? Natuurlijk, als je ouder wordt krijg je een mildere kijk op de wereld en zo, ik weet het. Maar dat is toch nog geen reden om de werkelijkheid te ontkennen. Om de wereld te zien als één club van Alle Lieve Vriendjes in het Grote Dierenbos. Er zijn heel aardige mensen, heel onaardige, en verder alles daartussenin. Punt uit.

Ik heb een theorie over die toegeeflijkheid. Maar ik denk dat hij omstreken is en ben dan ook erg benieuwd naar jouw mening hierover. We zijn als ouderen zo overdreven mild omdat we denken dankbaar te moeten zijn dat er voor ons ook nog een plekje is. De meesten van ons zijn met pensioen. We genieten van onze vrije tijd, maar tegelijkertijd voelen we ons schuldig. We dragen immers geen

steentje meer bij in de economie.

En daarom proberen we vooral niet lastig te zijn en iedereen per definitie aardig te vinden. Sorry, let maar niet op ons.

Misschien is dat kletsboek. Maar het feit blijft dat we als ouderen best een beetje trotser op onszelf mogen zijn. We hebben hard gewerkt en bezitten veel levenservaring. De meesten van ons werken trouwens nóg hard. Als oppas voor de kleinkinderen of als vrijwilliger. We vormen een factor die van belang is, ook in economisch opzicht. En daarom mogen we het best zeggen als ons iets niet bevalt in de samenleving.

In ieder geval geven die kinderen van gisteren weer hoop. Soms verandert er iets ten goede. Dat mag óók weleens gezegd worden.

Kees Niestadt
28-07-2007